

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie ze skargi M. C.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi w sprawie o sygn.

I ACa 2008/23,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 16 maja 2024 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem datowanym na 22 kwietnia 2024 r. M. C. (dalej: „skarżąca”) działając na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023 poz. 1725, dalej: „u.s.p.p.”) wniosła skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Skarżąca domagała się:

1. stwierdzenia, że w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi, I Wydział Cywilny, pod sygn. I ACa 2008/23 nastąpiło naruszenie

- prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki i stwierdzenia przewlekłości postępowania;
2. wydania Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi zalecenia podjęcia w wyznaczonym terminie odpowiednich czynności;
 3. zasądzenia na rzecz skarżącej sumy pieniężnej w wysokości 20 000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.s.p.p. strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych.

W art. 6 ust. 1 i 2 u.s.p.p. określono wymagania formalne skargi na przewlekłość.

Stosownie do art. 6 ust. 1 u.s.p.p., skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego.

Ponadto, zgodnie z art. 6 ust. 2 u.s.p.p., skarga powinna zawierać:

1. żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy;
2. przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 u.s.p.p., skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.p.p., o ile skarżący w uzasadnieniu skargi wskaże, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07; 19 stycznia 2022 r.,

I NSP 264/21; 1 marca 2022 r., I NSP 31/22). Oznacza to, że wskazanie powyższych okoliczności jest warunkiem niezbędnym dla merytorycznej oceny skargi. Sąd rozpoznający skargę musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała (jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle) i czym została spowodowana. Bez wskazania powyższych okoliczności sąd rozpoznający skargę nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 marca 2022 r., I NSP 29/22; 20 kwietnia 2022, I NSP 52/22; 13 kwietnia 2022 r., I NSP 53/22).

W realiach niniejszej sprawy skarżąca w odniesieniu do zaskarżonego postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi ograniczyła się jedynie do wskazania daty wniesienia apelacji i stwierdzenia, że „To już rok!” oraz stwierdzenia, że „do dnia dzisiejszego Sąd Apelacyjny w Łodzi, nie wydał wyroku W prostej sprawie!”. Skarżąca wskazała także, że skierowała do Sądu Apelacyjnego w Łodzi w dniu 6 lutego 2024 r. pismo z prośbą o przesłanie wyroku z uzasadnieniem w sprawie I ACa 2008/23.

Podkreślić równocześnie należy, że w analizowanej skardze ciężar uzasadnienia został nakierowany na wadliwe w ocenie skarżącej postępowanie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sieradzu. Nie można jednakże zapominać, że Sąd Najwyższy nie ocenia w niniejszym postępowaniu zachowania komornika sądowego, lecz bada czy Sąd Apelacyjny w Łodzi, w oznaczonym przez skarżącą postępowaniu, działa w sposób przewlekły. W związku z tym, uzasadnienie skargi powinno być nakierowane na przytoczenie okoliczności związanych z postępowaniem przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi, nie zaś przed komornikiem Sądowym. W niniejszej sprawie tego uzasadnienia zabrakło.

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 2 ust. 2 u.s.p.p. sąd dokonując oceny, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, uwzględnia:

1. łączny dotychczasowy czas postępowania od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi,
2. charakter sprawy,

3. stopień faktycznej i prawnej złożoności sprawy,
4. znaczenie rozstrzygnięcia dla skarżącego,
5. zachowanie się stron, w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

Mając powyższe na uwadze, tym bardziej podkreślenia wymaga okoliczność, że skarżąca nie przytoczyła okoliczności uzasadniających żądanie, w szczególności nie przedstawiła przebiegu postępowania, podjętych w jego toku czynności, charakteru sprawy, stopnia jej złożoności, znaczenia rozstrzygnięcia dla skarżącej, czy też zachowania się stron. Samo wskazanie, że postępowanie trwa przeszło rok, bez dookreślenia jego rzeczywistej długości oraz bez bliższego odniesienia się do jego realiów, poza wskazaniem, że sprawa jest prosta, uznać należy za niespełniające warunku określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.p.p.

Na marginesie zwrócić uwagę także należy, że skarżąca w żądaniu skargi domaga się zasądzenia na jej rzecz sumy pieniężnej w wysokości 20 000 złotych. Pomimo tego, że jest to maksymalna wysokość wynikająca z art. 12 ust. 4 u.s.p.p. w uzasadnieniu w żaden sposób nie odniesiono się do okoliczności przemawiających na rzecz zasądzenia od Skarbu Państwa sumy pieniężnej w takiej wysokości.

W świetle powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 u.s.p.p. skargę odrzucił.

[SOP]

[ms]